

Seal otab sind suur rõmuštus; ait
Se mõtte olgo igganes, otsus osjat; ait
Sel' aastal sinno süddamest. ait

Siis tulleb Jummal sinno liggi
Ja seisab so eest páwad, ööd,
Ja önnistab so waewa=higgi
Ja sinno räsket kätte=tööd,
Kui sa ei lange árra fest,
Mis Jesus, sowib süddamest.

Siis jágo sinno arm ja heldus,
Meil' jálle selle aasta sees
Üks likumatta armo walguš
Ni mõttes, kui ta sõnnas, tööš;
Ja keik mis siggib maas ja wees,
Saaks rohkest ue aasta sees!

Luit ja Liso.

Mõnne hea aasta eest ellas Ranno küllas vågga illus ja wiipárralinne túttarlaps, nimmeega Liso, keik armaštasiid ja auuštasiid. Ka ellas temma naabris üks auváårt noormees nimmeaga Luit. Mõllemad nored innimesed watasid saggedaste armaštussega teine teise peale ja mótsid nouks, eddespiddi abbiellusse heita.

Sealsammas küllas olli veel üks teine noormees, nimmeaga Laas, kes, kui ta näggi, et Luit ja Liso teine teist sallisid, omma poolt árkas ja Lisut hækas ka armaštama. Kus ta ial Lisuga kokko sai, seal olli kõsja=jut lahti; agga Liso, kes mõllemid tundis, piddas Luite armfamaks, fest et temma iggas ašjas kassin olli ja Laas jálle selle västo kõrtsi kāmisi, joomisi ja kardimängi armaštasi; selle párrast ei pannud Liso tedda tähhelegi ja laks igga kord eest árra, kui Laas temma jure tungi, mis agga Laaso süddamest läbbi leikas! Nenda oolid siis Luit ja Laas vihamehhed.